

Ach, ty přespříliš smělá, ty pocítíš bolest z mé zkázy,
jestli tě náhodou stihne poněkud krutější trest.
Mnohé se přihodí dřív: rok poplyne v opačných změnách,
nazpět z šířého moře vylíjí řeky svůj proud,
než by se změnění mohla v mém srdci oddanost k tobě:
buď si, co ti je líbo, cizí mi nebuděš přec!

Jak se ti bezcennými, ach, jeví drahé tvé oči,
při nichž jsem uvěřil často falešným přísahám tvým!
Při nich jsi přísahala, že vztáhneš na sebe ruce,
aby ti vypadly z dlápek, řekneš-li nějakou lež.
A ty máš odvahu teď je povznést k velkému Slunci?
A ty se nechvěješ bázní, vědoma spáchaných vin?
Kdopak tě nutil, bys v tváři tak často změnila barvu,
na oči odmítající násilně lákala pláč?
Pro ně teď zhynu a ostatním milencům výstrahou budu:
„Všelikým lichotkám věřit nemá, ach, bezpečná věc!“

BEZCITNÁ BRÁNA

Já, jež triumfům slavným jsem průchod dávala kdysi,
brána, již uvedly v známost tarpejské mravy a ctnost,
brána, proslavená kdys leskem zlacených vozů,
kterou slzami skrápěl zajatců prosící dav,
zraněna při nočních rvačkách, jež svádějí opilci, nyní
lkám, že nehodné ruce často se dotkly mne již.
Také mi nechybí věnce, ty potupné, visící na mně:
stále tu pochodné leží — známka, že nevpustěn host.

Nemohu uchránit též svou paní hanebných nocí,
popsána písněmi lásky známa jsem u lidí všech.

To ji však neodvrací, by šetřila pověsti dobré,
jako by překonat chtěla zhýralost přítomných dnů.
Za těchto nocí však musím tím mocněji lkáti, jsouc
venku že prosebník strávil zdlouhavě plynoucí noc,
Ten pak nepřeje nikdy mým veřejím na chvůli oddech,
zpívaje milostné písně k blahohu lichotných strun:

„Bráno, nad paní mou jsi daleko krutější ještě:
zavřena tvrdými dvířky, pročpak ty mlčíš jak hrob?
Pročpak se neotevřeš a milence nevpustíš nikdy,
proč ty se neobumákčís, nesdělíš prosebný hlas?
Což té bolestí mé již nebude dopřáno konce,
čeká mě hanebný spánek na teplém zápraží tvém?
Želí mne půlnoční čas a hvězdy, stroucí se nebem,
želí mne, jak tak ležím, za jitra studený van.
Ty jen s bolestí lidskou, ach, nikdy necíťš soustrast,
mlčením odpověď dáva trvale ztichlý tvůj čep.“

Kéz by jen štěrbinou úzkou můj šepot projíti mohl,
aby se jeho ohlas donesl v milencím sluch:
byť byla tvrdší v srdci než sicilský achát ta dívka,
byť byla železa tvrdší, tvrdší než oceli kus,
přece snad nebude s to své zraky od pláče zdržet,
za slz, jež prolíje nechtíc, z hrudi se vydere vzdech.
Ona však spočívá teď, ach, v šťastném objetí soka,
zatím co větérek noční odnáší zvuky mých slov.

Tys však jediný důvod, a největší, trápení mého,
bráno, již k vkladnosti pohmout nemohl nikdy můj dar.
Nikdy se nedotkl tebe můj jazyk výrokem smělým,
jakým nevládné místo obvykle zatratí ret,
abys mne, ochraptělého tím dlouhým žalem a nářkem,
nechala na ulici trávití neklidnou noc.

Často jsem naopak zvláštní ti složil na počest verše,
na schody, na nichž jsem klečel, často jsem

Kolikrát k tobě jsem obrátil zrak, ty proradná bráno,
kolikrát tajně má ruka dala ti povinný dar!
polibky vtisk'.

Takto promlouvá on, jak milenci nešťastní činí,
ruše svým nářkem písně, zrána jež zpívá si pták.
Takto mě u věcnou zášť teď přivádí vina mé paní,
jakož i nářek a pláč, stálý to milenců los.

ZASLOUŽENÝ TREST

Ano, dobře mi tak, když od dívky doved' jsem prohnout!
S ledňáčky nyní mluvím, kteří tu samotni dlí.
Nebude Kassiopé, jak obvykle, vidět můj koráb,
marny jsou všechny mé prosby, padají v nevděčný
břeh.

Což tě jsou, i když jsi pryč, ó Cynthie, poslušny větry?
Hleď, jak buráčí víchr, ukrutných vyhrůzek pln!

Cožpak nepřijde chvíle, jež utiší šťastně tu bouři?
Bude tu hrstka písku pokrývat mrtvolu mou?
Hleď své divoké nářky již k lepšímu obrátit přece!

Měličny, bouřlivé noci — nechať ti stačí ten trest!
Či budeš moci snad snést můj osud se suchým zrakem,
sneseš to, na klíně nemít památku z ostatků mých?

Ó, kéž zahyne ten, kdo vynalez lodi a plachty,
po moři odmítavém první kdo s korábem plul!

Cožpak nebylo lehčí mé milenky vrtochy zmáhat
(byla sic krutá má dívka, ceny však nesmírné přec),
nežli tu vidět běhy, jež vroubí neznámé lesy,
nežli tu vyhlížet smutně toužených Blíženců svit?

Kdyby byl osud v Římě mou lásku bolestnou pohřbil,
kdyby byl náhrobní kámen nad hrobem mílence stál,
byla by při mém pohřbu své drahé vlasy mi dala,
byla by na něžné růže vložila měkce můj prach,
byla by nad zbytkem kostí mé jméno volala v pláči,
aby mi nebyla těžká země, v níž leží můj hrob.

Vy však, mořské víly, jež zrodila půvabná Dóris,
rozviňte bělostné plachty v radostném rejži koř mne;
jestli i vašich vln se Amor letmo kdy dotkl,
zachraňte svého druha, vedte ho na klidný břeh!

V LESNÍ SAMOTĚ

Věru, zdě samota je a ticho, jež k nářku se hodí,
hvozdě, ježž neruší lidé, zefyr kde panuje sám.
Zde je bez obav možno své skryté bolesti vyznat,
ačli ty pusté skály nezklamou důvěru mou.

Odkud, Cynthie, mám tvých vzdorů počátek hledat?

Jaký mi dáváš podnět, abých teď, Cynthie, lkal?

Já, jenž nedávno byl, ach, k šťastným milencům čtán,
mám teď pro tvou lásku znamení pohany nést?!

Čím jsem se provinil tak? A která mi kouzla tě berou?

Či snad nějaká dívka vzbudila nevlídnost tvou?